

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/81/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517202188
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3517202188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: Y. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., M. XXX, proti žalovanému: A. P., v mene ktorej koná M. Z. A. P. so sídlom K., O. 2, o náhradu škody vo výške 33.000,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 5C/15/2017-89 zo dňa 12. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Okresný súd Nové Mesto nad Váhom napadnutým rozsudkom vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody vo výške 33.000,- eur z dôvodu, že mu bolo dňa 5.10.2000 vznesené obvinenie a Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením sp. zn. 1T/82/2012 zo dňa 29.5.2014 rozhodol o zastavení trestného stíhania pre jeho neprípustnosť - z dôvodu premlčania. Žalobca tvrdil, že vzhľadom na nesprávny úradný postup a nerešpektovanie pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry G. zo dňa 4.9.2008 č. k. Pv XXX/XX-X bol 14 rokov nezákonne trestne stíhaný.

1.2 Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením č. k. 1T/82/2012-595 zo dňa 29.5.2014 (právoplatným dňa 8.12.2014) zastavil trestné stíhanie žalobcu pre jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, t.j. z dôvodu jeho premlčania. Podľa odôvodnenia uvedeného uznesenia vyšetrovateľ uznesením zo 6.9.2001 prerušil trestné konanie vedené voči obžalovanému (tu žalobcovi), avšak súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na vydanie uznesenia o prerušení trestného konania, preto nedošlo k prerušeniu premlčacej doby. Z odôvodnenia uznesenia o zastavení trestného stíhania tiež okrem iného vyplýva, že obžalovaný (tu žalobca) vyhlásil, že je vinný zo skutku uvedeného v obžalobe.

1.3 Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v konaní pred súdom k jednotlivým skutkom uvedeným v obžalobe v celom rozsahu priznal a uznal svoju vinu. Keďže pravdivosť jeho vyhlásenia potvrdzovali aj ostatné usvedčujúce dôkazy z prípravného konania (výpovede svedkov a listinné dôkazy), niet dôvodu pochybovať, že žalobca uvedené úmyselné trestné činy skutočne spáchal. Trestné stíhanie žalobcu tak bolo začaté dôvodne. Nebyť pochybenia vyšetrovateľa pri rozhodovaní o prerušení trestného stíhania, bol by žalobca s pravdepodobnosťou blížiacou sa istote riadne odsúdený. V tomto prípade teda nesprávne rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup vyšetrovateľa mali pre žalobcu (a jedine pre žalobcu) priaznivý následok, keďže nebol za úmyselné trestné činy vôbec odsúdený. Vychádzajúc

z týchto zistení, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel o ustálenú judikatúru, pokiaľ ide otázku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom v prípade premlčania trestného stíhania, keď Najvyšší súd SR už v minulosti ustálil, že v týchto prípadoch nárok na náhradu škody nevzniká (rozsudok 1Cdo/167/2016). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 252 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi plnú náhradu účelne vynaložených trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu škody v zmysle žaloby, alebo aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu, ktorý bez náležitého oboznámenia sa s jednotlivými trestnými stíhaniami, ktoré boli voči žalobcovi v danom čase vedené, vyslovil hypotetický záver, že keby nedošlo k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu premlčania, bol by žalobca v danom konaní riadne odsúdený. Podstatnou skutočnosťou podľa žalobcu je, že za skutok, za ktorý bol trestne stíhaný na podklade obžaloby Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom PV XXX/XX-XX z 11.5.2012, už bol odsúdený iným rozsudkom, na čo počas celého trestného stíhania poukazoval. Je pravdou, že sa ku svojmu konaniu priznal, avšak jeho priznanie bolo pôvodne vykonané v inom konaní, v ktorom bol aj za tento čiastkový skutok odsúdený. To, že sa k tomuto skutku priznal aj v tomto konaní neznamena, že má byť zaň dvakrát odsúdený. Voči žalobcovi tak bolo 14 rokov vedené trestné stíhanie za skutok, za ktorý už bol iným rozsudkom odsúdený. Žalobca poukázal na písomný pokyn prokurátora zo dňa 4.9.2008, ktorý uložil vyšetrovateľovi, aby vydal uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní a následne aby podal návrh na zastavenie trestného stíhania. Odpoveď na tento záväzný pokyn v spise nefiguruje a podľa žalobcu je otázne, z akého dôvodu sa v konaní ďalej pokračovalo. Žalobca zdôraznil, že mu bolo upreté právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, bol viac ako 14 rokov nezákonne trestne stíhaný, čo sa negatívne premietalo aj do výsledkov ďalších trestných konaní, ktoré boli voči nemu vedené. Viackrát sa márne dostavoval na úkony orgánov činných v trestnom konaní, čo malo vplyv na jeho pracovný aj osobný život a spôsobovalo mu to náklady. V dôsledku vedenia trestného stíhania nemohol vycestovať, pričom v G. mal príbuzných a chcel sa tam zamestnať. Napokon žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.8.2019 sp. zn. 4Cdo/125/2019, podľa ktorého za situácie, keď žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná.

3. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania žalobca doplnil svoje tvrdenie o prekážke právoplatne rozhodnutej veci, pričom uviedol, že táto prekážka nastala rozhodnutím Okresného súdu Nitra sp. zn. 2T/145/2000 z 30.11.2000, ktoré bolo zrušené rozhodnutím Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/44/2002 z 20.9.2002. Zdôraznil, že už 24.2.2004 u vyšetrovateľa do zápisnice namietal existenciu prekážky „rei iudicate“, avšak táto zápisnica sa zo spisu stratila. Prokurátor ho nezákonne vylúčil na samostatné konanie a ostatným spoluobvineným zastavil trestné stíhanie pre premlčanie. Súd podľa žalobcu nemal takúto obžalobu prijať ani vydať trestný rozkaz. Zlým poučením súdu pri vyhlásení viny súd obišiel povinnosť skúmať prekážku právoplatne rozhodnutej veci a zameral sa len na premlčanie trestného stíhania. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že nebyť nesprávneho posúdenia premlčania vyšetrovateľom, bol by žalobca odsúdený, označil žalobca za názorovú demagógiu. Zopakoval, že vyšetrovateľ nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora zo dňa 4.9.2008.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu a k jeho doplneniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že sa s oboma výrokmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v plnej miere stotožňuje a zastáva názor, že súd prvej inštancie sa plne vysporiadal s tvrdeniami strán sporu a vo veci vzhľadom na všetky podstatné argumenty predložené stranami správne rozhodol.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že považuje za absurdné, aby on bol povinný hradiť náklady a trovy M. za to, že sa zákonne domáha pred súdom svojho ústavného práva. Zdôraznil, že ničím nezavinil prieťahy v trestnom konaní a že dňa 24.2.2004 vyšetrovateľovi do zápisnice uviedol prekážku právoplatne rozhodnutej veci a poukázal na dôležité dátumy vznesených obvinení v jednotlivých skutkoch krádeží. Ani vtedy sa od vyšetrovateľa nedozvedel, že trestné stíhanie je prerušené. Uvedená zápisnica v trestnom spise absentuje, stratila sa podobne ako iné listiny zo spisu, pričom na likvidácii úradných listín sa podľa žalobcu podieľal prokurátor, ktorý tiež úmyselne klamal

o neznámom pobyte spoluobvinených. Ten istý prokurátor nezákonne rozhodol, keď vylúčil jeho trestnú vec na samostatné konanie, čím bol znevýhodnený oproti spoluobvineným zásadou „reformatio in peius“. Jednoznačne mu však nehrozilo žiadne ďalšie uloženie trestu, ako to uviedol súd prvej inštancie, a už vôbec nie nepodmienečného. Ďalej žalobca zdôraznil, že ak by bol súdom riadne poučený, nesúhlasil by s postupom podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (poznámka odvolacieho súdu: ide o vyhlásenie obžalovaného, že je vinný). Pre súd v tomto konaní nemá byť rozhodujúca skutočnosť jeho viny alebo nevinu, lebo žaloba je podaná pre nezákonný postup, neprimeranú dĺžku konania. K spôsobenej škode uviedol, že v G. mohol zarábať mesačne cca 2.000,- eur a v priebehu troch rokov ušetriť sumu 33.000,- eur, ktorú teraz požaduje ako nemajetkovú ujmu. Toto by bol schopný súdu dokladovať aj s potvrdením od zamestnávateľa z G., keby momentálne nebol vo výkone trestu za to, čo nespravil.

6. V ďalšom doplnení odvolania žalobca odkázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 451/2018-63 zo 16.6.2020 a na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu. Zopakoval, že namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a na prejednanie veci v primeranej lehote, keďže bol 14 rokov držaný v právnej neistote, hoci nešlo o zložité konanie v zmysle judikatúry ústavného súdu IV. ÚS 28/05. Trovy konania má podľa žalobcu žalovanej strane uhradiť štát, prípadne súd, ktorý o veci rozhoduje.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

8. Skutkovo nebolo sporné, že žalobcovi boli uznesenia o vznesení obvinenia (v šiestich skutkoch krádeže) doručené dňa 5.10.2000 a uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29.5.2014 č. k. 1T/82/2012 bolo trestné stíhanie proti nemu zastavené pre neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (premlčanie trestného stíhania).

9. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom sa v uznesení, ktorým trestné stíhanie zastavil, vysporiadal aj s tvrdením obvineného (tu žalobcu) o prekážke rozhodnutej veci a k tomu uviedol, že skutky, ktoré mu boli kladené za vinu v tomto trestnom konaní, boli spáchané po tom, ako boli obžalovanému doručené uznesenia o vznesení obvinenia za skutky, pre ktoré bol odsúdený Okresným súdom Žilina (1T/66/1999, 1T/160/2000), Okresným súdom Čadca (3T/348/2000), Okresným súdom Nitra (2T/145/2000) a Okresným súdom Považská Bystrica (1T/120/2000). Skutky, za ktoré bol odsúdený Okresným súdom Nitra (2T/145/2000), Okresným súdom Považská Bystrica (1T/172/2005) a Okresným súdom Topoľčany (2T/143/2006), spáchal po 5.10.2000, teda po tom, ako mu boli doručené uznesenia o vznesení obvinenia za skutky žalované v tomto trestnom konaní. Z toho vyplýva, že žalované skutky nie sú čiastkovými útokmi toho istého trestného činu, za ktorý bol obžalovaný v minulosti odsúdený, pretože pokračoval v konaní, za ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, čo sa podľa § 89 ods. 20 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. posudzuje ako nový skutok. Rozhodnutia Okresného súdu Čadca 3T/348/2000, Okresného súdu Topoľčany 2T/143/2006, ani Okresného súdu Nitra 2T/145/2000 preto netvoria prekážku právoplatne skončenej veci.

10. Z uvedeného dôvodu neobstojí tvrdenie žalobcu, že predmetné trestné stíhanie malo byť zastavené z dôvodu prekážky právoplatne skončenej veci, a teda že už bol za tie isté skutky skôr odsúdený. Je nesporné, že v predmetnom trestnom konaní (vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/82/2012) sa žalobca priznal k spáchaniu skutkov, ktoré mu boli kladené za vinu (vyhlásil, že je vinný) a toto jeho vyhlásenie nebolo v rozpore s ostatnými dôkazmi. Vzhľadom k tomu, že trestné stíhanie nebolo zastavené preto, že obžalovaný skutok nespáchal, alebo skutok nie je trestným činom, alebo ho nespáchal obžalovaný, ale pre premlčanie trestného stíhania, pričom obžalovaný sa k spáchaniu skutku (skutkov), ktoré mu boli kladené za vinu priznal, súd prvej inštancie správne aplikoval princípy načrtnuté v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/167/2016: Rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia má rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. O nepotvrdení predpokladu spáchania trestného činu obvineným však nemožno hovoriť v prípade premlčania trestného stíhania, ktoré spáchanie skutku majúceho znaky trestného činu obvineným nijako nespochybňuje. Pokiaľ bol obvinený (tu žalobca) toho názoru, že trestné stíhanie bolo proti nemu vedené nedôvodne, nič mu nebránilo, aby trval na pokračovaní trestného stíhania a následne dosiahol taký výsledok trestného konania, ktorý by znamenal

jeho úplnú rehabilitáciu (ako to naznačil samotný žalobca v doplnení odvolania, keď uviedol, že urobil chybu, že vzal späť podanú sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. 1T/82/2012 z 29.5.2014). Súd prvej inštancie preto správne dospel k záveru, že uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi nemožno považovať za nezákonné rozhodnutia a žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody (materiálnej škody ani nemajetkovej ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia.

11. Je však potrebné dať žalobcovi za pravdu v tom, že aj keď trestné stíhanie proti nemu bolo začaté dôvodne, každý obvinený (bez ohľadu na to, či je vinný alebo nie) má právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne konštatoval, že práve prieťahy v trestnom konaní viedli v konečnom dôsledku k zastaveniu trestného stíhania, teda mali pre žalobcu (a jedine preňho) priaznivý následok. To však platí len vo vzťahu k trestnému stíhaniu vedenému do dňa, keď došlo k premlčaniu trestného stíhania, pričom podľa uznesenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/82/2012 z 29.5.2014 premlčacia doba reálne uplynula 18.6.2006. Prieťahy v konaní, ku ktorým došlo pred týmto dátumom, skutočne boli žalobcovi na prospech, pretože viedli k zastaveniu trestného stíhania. Po uvedenom dátume však už prieťahy neboli žalobcovi na prospech a trestné stíhanie malo byť zastavené (z dôvodu premlčania) ihneď po tom, ako k premlčaniu trestného stíhania došlo.

12. Z obsahu žaloby a aj následných vyjadrení žalobcu pritom vyplýva, že skutkovým dôvodom, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody (resp. nemajetkovej ujmy) nie je ani tak samotná nezákonnosť trestného stíhania, ale jeho 14-ročné trvanie v spojení s nerešpektovaním pokynu prokurátora zo 4.9.2008 na pokračovanie v konaní a na jeho zastavenie pre premlčanie (pričom nie je vylúčené, aby sa žalobca domáhal náhrady škody z oboch dôvodov - teda aj nezákonnosti rozhodnutia, aj nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní). Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodujúcim dátumom, kedy (odkedy) mohlo dôjsť v predmetnom trestnom konaní k prieťahom, ktoré už neboli v prospech žalobcu a za ktoré by teda mal štát niesť zodpovednosť, je deň uplynutia premlčacej doby, 18.6.2006. V súlade s prechodnými ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. (§ 27b ods. 1) sa zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred 1.1.2009 spravuje znením zákona, účinným do 31.12.2008. V tom čase zákon v § 9 neustanovoval viazanosť súdu v konaní o náhradu škody výsledkami vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa prokurátorom (ako je tomu v dnes účinnom znení § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.).

13. Keďže teda skutkovým dôvodom žaloby nebolo len nezákonné rozhodnutie, ale aj nesprávny úradný postup vyšetrovateľa spočívajúci v prieťahoch v konaní (pričom žalobca aj v odvolaní namietal upretie jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov), odvolací súd preskúmal aj to, či boli dané predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú prípadnými prieťahmi v predmetnom trestnom konaní (ku ktorým došlo po 18.6.2006), t. j. existenciu prieťahov, vznik škody resp. nemajetkovej ujmy na strane žalobcu a príčinnú súvislosť medzi prieťahmi a vzniknutou škodou.

14. Žalobca v žalobe uviedol, že sa domáha náhrady škody vo výške 33.000,- eur, avšak neuviedol žiadne skutkové tvrdenia týkajúce sa vzniku škody alebo nemajetkovej ujmy (v čom konkrétne mala spočívať škoda alebo nemajetková ujma) ani na preukázanie vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy nenavrhoval žiadne dôkazy. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 12.2.2020 žalobca k vzniku škody uviedol len to, že „mal náklady súvisiace s opakovaným dostavovaním sa pred orgány činné v trestnom konaní“, ktoré však nijako nešpecifikoval ani nenavrhoval k týmto nákladom žiadne dôkazy. Až v odvolacom konaní žalobca predniesol tvrdenia, že 14 rokov trvajúce trestné stíhanie sa negatívne premietalo aj do výsledkov ďalších trestných konaní, ktoré boli voči nemu vedené, že malo vplyv na jeho pracovný aj osobný život a spôsobovalo mu to náklady (ktoré nevyčíslil ani nepreukázal) a že v dôsledku vedenia trestného stíhania nemohol vycestovať, pričom sa chcel a mohol zamestnať v G. (k čomu takisto nepredložil ani nenavrhoval žiadne dôkazy).

15. Odvolací súd dospel k záveru, že na vyššie uvedené tvrdenia žalobcu, prednesené až v odvolacom konaní, nie je možné prihliadať, keďže ide o neprípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP. Aj keby súd uplatnil voči žalobcovi zhovievavý postoj vo vzťahu k predkladaniu dôkazov (z dôvodu, že žalobca je vo výkone trestu odňatia slobody, a teda má obmedzený prístup k listinám alebo iným dôkazom), žalobcovi nič nebránilo už v konaní pred súdom prvej inštancie predniesť aspoň skutkové tvrdenia o okolnostiach vzniku skutočnej škody, ušlého zisku alebo nemajetkovej ujmy. Pokiaľ tieto skutkové tvrdenia uviedol až v odvolacom konaní, pričom neuviedol dôvody, pre ktoré ich

nemohol uviesť v konaní pred súdom prvej inštancie, takéto skutkové tvrdenia nemohol odvolací súd považovať za prípustné v odvolacom konaní. Neuvedenie skutkových tvrdení o okolnostiach vzniku škody pritom nemožno považovať za takú vadu žaloby, ktorú by mal súd odstraňovať postupom podľa § 129 CSP, keďže zo žaloby bolo zrejmé, čo žalobca požaduje (akú sumu) a z akého dôvodu (nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup v konkrétnom trestnom konaní, ktorým mu mala byť spôsobená škoda).

16. Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj keby postupom vyšetrovateľa v predmetnom trestnom konaní boli spôsobené zbytočné prietahy alebo aj keby bol postup vyšetrovateľa inak nesprávny (napr. nerešpektovaním záväzného pokynu prokurátora), vzhľadom na to, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol skutkové tvrdenia o okolnostiach vzniku škody, neuniesol tzv. bremeno tvrdenia (a následne ani dôkazné bremeno) o tom, že mu v dôsledku prietahov v predmetnom trestnom konaní alebo inak nesprávneho postupu orgánov činných v trestnom konaní vôbec vznikla nejaká škoda.

17. Napokon pokiaľ žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.8.2019 sp. zn. 4Cdo/125/2019, odvolací súd uvádza, že právny záver, podľa ktorého súd nemôže rozhodnúť, že žalobcovi nebude vôbec priznaná náhrada škody len z dôvodu, že nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody, je v citovanom uznesení podmienený tým, že žalobca „preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla“. Pokiaľ však žalobca v konaní o náhradu škody nielenže nepredloží resp. nenavrhne dôkazy k vzniku škody, ale ani neuviedie žiadne skutkové okolnosti vzniku škody (v čom má táto škoda spočívať), nespĺnil základný predpoklad pre priznanie náhrady škody, teda preukázanie samotného vzniku škody (bez ohľadu na jej výšku). Za takýchto okolností súd nemôže žalobcovi priznať náhradu škody, ktorej vznik žalobca nepreukázal.

18. Pokiaľ žalobca argumentoval nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 451/2018, v ktorom ústavný súd zhrnul kritériá pre posudzovanie, či došlo k zbytočným prietahom, odvolací súd uvádza, že tieto kritériá nebolo potrebné preskúmať v tejto veci, keďže ak aj došlo k prietahom v trestnom konaní, žalobca nepreukázal že mu nimi bola spôsobená škoda, preto by bolo nadbytočné skúmať, či prípadné prietahy v trestnom konaní možno kvalifikovať ako zbytočné.

19. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd výrok I. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za vecne správny.

20. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, odvolací súd uvádza, že aj štát, za ktorý koná v tomto prípade ministerstvo, má nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania, pričom v tejto veci štát nebol zastúpený advokátom a trovy mu vznikli výlučne z dôvodu cestovania povereného zamestnanca ministerstva na pojednávanie na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol vo veci samej v celom rozsahu neúspešný a žalovaný bol úspešný, súd prvej inštancie správne v súlade s ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Aj tento výrok preto odvolací súd považoval za správny a podľa § 387 ods. 1 CSP ho potvrdil.

21. V odvolacom konaní mal takisto plný úspech žalovaný, preto mu odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal proti neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania (rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie) rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).